

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2015/11

„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem.” (Lk 9,23)

„Szivárványívmet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

„Odavitte Jézushoz” – 2015

Idén ősszel is különös hangsúllyal foglalkoztunk keresztyén küldetésünk egyik legfontosabb feladatával, a tanítvánnyá tétellel.

Missziói felkészülésünket három vasárnapi igehirdetés is segítette.

Szeptember 20-án, 27-én és október 4-én a fél 9-es istentiszteleteket a hagyományos rend szerint tartottuk Bertha Zoltán, Péter-Szarka Zsófia és Püskiné Szécsi Judit lelkészeink ige szolgálatával.

Ismerősöket, barátokat, családtagokat, érdeklődőket a fél 11-es istentiszteletekre hívogattunk, a lelkipásztor által írt levéllel is.

A Jézushoz hívogató alkalom – András-szolgálat – három vasárnapján gyülekezeti tagjaink közül többen is szolgáltak imádsággal, igeolvasással, és személyes vallomások hangzottak el útkeresésükről, hitre jutásukról, gyülekezethez tartozásuk öröméről.

Püski Lajos ige szolgálatával hívott a Krisztus melletti döntésre, új életre. Közreműködtek: Nagy Csaba orgonán és pianínón, az ifis zenekar, valamint kamarakórusunk. Az istentiszteletet segítette a megújult hangosítás és az új kivetítőrendszer is. Az istentiszteletek elején gyülekezeti életünkéről képeket, majd az énekszövegeket vetítettük ki.

A kiosztott lapokon lévő imádság elmondásával felelni lehetett a megszólításra, és segítséget kérni a lelki fejlődéshez. Az október elején indult Bibliaiskolában pedig megalapozható az igeismeret és a hit. A bizonyágtételeket és igehirdetéseket szerkesztve közöljük. A teljes anyag megtalálható lesz honlapunkon:

www.refnagyerdo.hu

Szerk.

Elveszítve megnyerheted

Szeptember 20-án, a fél 11-es istentiszteleten igeolvasással **Tőkés Margaréta**, imádsággal **Tóth Péter** szolgált. Lelki útkereséséről, megtéréséről **Bartikné Kovács Emőke** beszélt.

A „Hogyan találsz meg az életet?” kérdésre válaszolva a Luk 9,23-27 alapján **Püski Lajos** hirdette az igét.

Kedves Barátaim!

Ki az, aki félti az életét és szeretné megmenteni?

Az istentiszteleten nagyon sokan felemeltek a kezüket.

Vajon te is félted az életedet? Helyes ez a féltő szándék.

A nagy kérdés azonban az, hogy: **Hogyan menthetem meg az életemet?**

Sokan önerőből próbálják megtartani életüket. Ezért az életre készülve szorgalmasan és sokat tanulnak.

Mások éjtt nappallá téve dolgoznak. Némelyek viszont sokat aggódnak életükért. Egyesek arra esküsznek, hogy ha rendszeresen sportolnak és egészségesen táplálkoznak, akkor sikerülhet.

Mindenki több-kevesebb áldozatot hoz önmaga megmentése érdekében.

Dicséretes a vágy és az aktivitás.

Ki kell mondanunk, hogy a részleges, átmeneti eredményeink ellenére, minden mulandó dolgot megszerezve, azok rabjává válhatunk.

Mindent el fogunk veszíteni, mindent itt fogunk hagyni, amikor elmegyünk a minden élők útján.

Sokan hisznek Isten létében, de szégyellik megvallani hitüket és életük gazdáját, az

Elveszítve megnyerheted

Urat. Viszont bármennyire is igyekszünk tisztességesek lenni, Krisztus nélkül elveszítjük végül az örök életet is.

Mi hát az életünk igazi megmentésének az útja?

A helyes választ az mondja: aki meghalt az ítéletre méltó emberért, énérettem és teéretted is.

A feltámadott Jézus mondja: **Kövess engem!**

Egyedül Krisztusért érdemes elveszíteni életünket, a téves irányból felé fordulni. Krisztusért érdemes elhagyni a minket rabságban tartó bálványainkat.

Csak az örök élet fejedelmével, Krisztussal nyerhetjük meg és tarthatjuk meg életünket: már e jelenvaló világban és az örök életben.

Szeretnéd megmenteni életedet?

Jézus azt mondja, hogy hagyd el istenített dolgodat, bálványaidat, és jöjj, kövessük együtt Krisztust!

Életünket igazán csak Krisztus követésében nyerhetjük meg, és Krisztus által teljesebbé válhatunk. Ámen!

Tőkés Margaréta igeolvasással és Tóth Péter imádsággal szolgált

Nem vagyok egyedül

Hogyan jutottam el a felismerésre: „nem vagyok egyedül”?

Ki vagyok? – a nevem **Bartikné Kovács Emőke**, már Isten gyermeke, feleség, anya, testvér, barát, munkatárs (üzleti szoftver üzemeltető).

Erdélyben születtem, egy háromgyermekes család első gyermekeként. Szóvátán nevelkedtem. Anyám tanár, apám közgazdász volt. Nagyon sok szeretetet kaptam a szűkebb, tágabb családomtól. Persze, ezt most így látom, de akkor aranykalitkának tűnt, amiből menekülnöm kellett. Anyám túlzott szeretete, apám által szabott szigorú, de abszurd korlátok mindentől megvédték, semmiért nem kellett megküzdenem, és nem is igyekeztem. Érettségi után, 19 évesen férjhez mentem, minden féltő tiltás ellenére. Nagyon hamar fel kellett ismernem a tévedésemet. Két év múlva elhagytam a hazámat, mindent, ami fontos volt addig számomra, és beadtam a válókeresetet. Vagyis menekültem a rossz dolgok elől.

Igazából innen kezdődött az életem. 23 éves koromra nagyon sokat tapasztaltam az élet nehézségeiről (mint bánat, fájd-

Nem vagyok egyedül

lom, csalódás, magány) és kihívásairól, meg kellett tanulnom önállóan dönteni, ellátni magam. Egész ügyesen boldogultam, tanultam, dolgoztam, egyszerre több munkahelyen is.

Ekkor még Isten nélküli világban éltem. Ismertem ugyan, meg voltam keresztezve, vagyis a hívó katolikus apai nagyszüleim kérésére elsőáldoztunk, majd 14 évesen bérmálkoztunk is. Mivel Kolozsvár mellett éltek, csak a nyári vakációkban jártunk nagypapámmal templomba. Otthon Isten nem volt életünk része. Volt néhány kérdés, de senki nem tudott válaszolni, ezért elfelejtettem. Bérmálkozásra készülve, éjszakánként, a *Mi atyánk* minden sorát megpróbáltam kielemezni és ellentmondást találni benne, aztán belefáradtam, ezt is félretettem. Válás után nagy szükségem lett volna lelki támogatásra, de nem kaptam. (Évekkel később itt, a gyülekezetben a *Váló-háló* alkalmára elvittem egy elvált barátnőmet. Közben én is ott ragadtam egy időre, utólagosan feldogozni a jól eltemetett sérüléseket.)

Pár év múlva, 1995-ben kötöttünk polgári házasságot férjemmel, Sándorral. Közben anyukám beteg lett, és úgy gondoltam, hogy valamit tennem kell, itt az idő imádkozni. Reggelente elmentem a Szent Anna templomba. Igyekeztem jól fohászkodni, de akkor még nem tudtam, hogy pontosan kihez is kell és hogyan.

1996-ban már jött is az első gyermek, a következő évben a második. Anyukám jobban lett. Így elmaradtak a reggeli alkalmak.

A gyermekekkel sokat jártunk játszótérre, kismamaklubba. Itt találkoztam Gutiné Beával (őt tekintem az igazi keresztanyámnak), elhívott egy adventi koszorú

készítésre, ide, a Bolyai utcai templomba. Majd ezt követte a Kismamakör kb. 8 évig, közben megszületett a harmadik gyermekem. Kijártam a Bibliaiskolát, 2003-ban, 33 évesen konfirmáltam, 12 éve a gyülekezeti táborok törzstagjai vagyunk. Most a csütörtöki bibliakörön tanulmányozzuk együtt a testvérekkel a Szentírás összefüggéseit.

Gyümölcsök: gyermekeim saját akaratukból reformátusnak keresztkedtek, konfirmáltak és lelkes ifis tagok. Férjem is egyre otthonosabban érzi magát a gyülekezetben (ez nem volt mindig így).

Isten számomra adott legnagyobb ajándéka a testvérek. Az életük példaként szolgál számomra, biztatást, reménységet jelent. Püskiné Szécsi Judit csoportjában, a Kismamakörben találtam meg a hit- és sorsközösséget először.

Ő tanácsolta, hogy „az emberi erőfeszítés helyett csak imádkozz érte”, amikor túlbuzgóságom miatt inkább eltávolítottam a férjemet Istentől és magamtól is.

Nagyné Koch Noémi példájára „nem adom fel, nem leszek vesztes, imádkozok”: novemberben lesz a 20. házassági évfordulónk.

Kovács Karcsiéktól és Mózes Áronéktól tanultam, hogy egy házasságért is lehet küzdeni, s hogy miként kell felállítani a helyes sorrendet a családban.

Mózesné Zsuzsától tanultam: kisgyermek koruktól kell imádkozni a gyermekeimért, hogy majd hozzájuk illő és hitben járó házastársuk legyen.

Bokorné Máthé Gabitól tanultam hálát adni fáradtságos időkben, még azért is, hogy illemhelyet takaríthatok, mert a sajátom, és az egészségem is megvan a munkához.

Nem vagyok egyedül

Példaképeim:

Bereczki János, aki tudott változtatni életén, majd betegen is tudott mosolyogva szolgálni.

Marika, a felesége, aki tudott megbocsájtani, tiszta lappal újrakezdeni, majd mellette lenni, mindvégig szeretettel és békével a szívében.

Kunné Országh Mariann példájára ezt az éneket ismétlem:

*Úr Jézus, kérlek, taníts meg örülni,
Szememből, szemekből könnyeket törölni!
Taníts, hogy ne legyek senkinek kárára,
Taníts jóságra, békére, hálára.*

Kamarakórus énekelt

Istentisztelet után

Isten országa polgáraként

Szeptember 27-én, a fél 11-es istentiszteleten igeolvasással **dr. Ispány Marietta**, imádsággal **Oláh Zoltán** szolgált.

Lelki útkereséséről, megtéréséről **Fazakasné Kaszás Andrea** beszélt.

A Luk 9,23-27 alapján **Püski Lajos** hirdette az igét.

Kedves Barátaim!

A történelem nagy üzenete, hogy birodalmak, eszmék, országhatárok változnak. Ebben a folyamatos változásban, olykor zűrzavarban **kire hallgatva találhatjuk meg az igazi életet?**

Mi az Isten országa? Nem földrajzi, nem politikai kategória, hanem lelki, szellemi valóság. Isten országa jelen van ott, ahol, ameddig Isten akaratát cselekedszük. Világosan tudnunk kell, hogy már jelen van, de még csak töredékesen, a maga teljességében pedig eljövendő. Részesedésünk a mi döntésunktől függ!

Isten országa Jézusban már megjelent!

Személyében, messiási működésében, természet, betegség, bűn, halál feletti hatalmában megnyilvánult. A maga teljességében igazán feltámadásában és mennybemenetelében lett nyilvánvalóvá. Jézus, Isten terve szerint, utat készített a mennyei Atyához. A tanítványok első nemzedéke ennek lehetett a tanúja és bizonyágtevője. Ez a Jézus mondja: **Kövess engem!** Legyünk részesei – cselekedve a mennyei Atya akaratát – Isten országának!

Megnyerni az életet Isten országában lehet. Az életet, minden emberi erőlködés ellenére, előbb vagy utóbb, de el fogjuk veszíteni. Egyedül Krisztusért érdemes önmagunkat megtagadni. Mindenféle követésnek ára van. Te kiért, miért hozol áldozatot, fizeted meg az árat?

Isten országa polgáraként

Ismerjük a kettős állampolgárság intézményét, ami azt jelenti, hogy itt élsz, de már a másinak is részese lehetsz, kóstolhatod előízét. **Isten csodálatos ajándéka egyfajta kettős állampolgárság.** Egy korábbi gyülekezeti tagunk, néhai Kovács Tibor írta *Kéthonos miliőben* című versében:

Élek rendelt időben
Kéthonos miliőben
s hogy kérdő kedvem ne kessen
átkérdezek a kerítésen.
Odaát se legyek idegen!
Angyal nem felel ridegen
Mert Valaki azt a hírt hozta
a kígyót fejét eltaposta.

Dönts Jézus mellett! Légy Isten országának már most a polgára! Csatlakozz Isten népéhez, gyülekezetéhez! **Élj ebben a világban, de Isten országa polgáraként már nem e világ szerint!** Mindez erőt, reményt ad földi harcaidhoz. Valószínűleg meg egyre jobban az Úr akarata a te életedben is! Ámen!

Ispány Marietta ígét olvasott, Oláh Zoltán imádkozott

Nem vagy egyedül!

Fazakasné Kaszás Andrea vagyok, zongoratanár. Férjem Árpád, két gyermekünk van, Bálint és Bori, valamint egy nevelt fiam, Mózes.

Boldog feleség vagyok, boldog édesanya, és nagyon hálás a Jóistennek.

Valamennyien úton vagyunk. Érkezőnk valahonnan, tartunk valahová, csak az a kérdés, merre, hová vezet az út, kivel és kikkel.

Szeretetteljes családban nőttem fel. Édesanyám és nagymamám hithű katolikusok. Bár otthon nem sokat beszélgettünk Istentől, a magot mégis elültették bennem. Gyerekként rendszeresen kísértem őket a Szent Anna templomba, ahova szerettem járni, megérintett a templom meghitt hangulata, nyugalma. Azonban a szertartást már gyerekként is körülményesnek éreztem, Isten üzenete nem igazán jutott el hozzám, gyerek hittanórákra nem jártam. De a keresés motoszkált bennem, középiskola után – saját indíttatásból – ifjúsági bibliaiskolába jártam, s ezt követően még elsőáldoztam is.

Aztán az élet elsodort a templomtól, Istentől. Főiskola, bulizások, barátságok következtek. Majd egy intenzív, négy éves kapcsolat, mely meghatározó volt számomra, de szinte felőrölt. Annyira ellentétesek, különbözőek voltunk – ami persze vonzott is egyben –, hogy egyre nagyobb teherként éltem meg a kapcsolatot és az ezzel járó érzelmi hullámzásokat.

Amikor vége lett, szinte újra össze kellett raknom önmagamat. Aztán türelmetlenül kerestem a helyem a világban, kapaszkodókat az életben, a hozzám illő társat. Egy olyan négy éves időszak következett, amikor sok emberrel megismerkedtem, sokat utaztam, ide-oda csapódtam, de mégis magányosan bolyongtam. Egy időben még ezotériával is foglalkoztam.

Emlékszem, amikor egy összejövetelen valószínűleg rám volt írva, mennyire egyedül érzem magam, valakitől elhangzott egy mondat, egy felszólítás: de hisz nem vagy egyedül!, szóval van segítség. Ez mélyen szíven ütött, elgondolkodtatott. Lassan rádöbbsentem arra, hogy mindezt a keresést és önmegvalósítást talán Istenre kellene bíznom. Imádkoztam, hogy segítsen saját elképzeléseimet, akaratomat végre elengedni.

Nem sokkal később megtörtént az, amire vágytam, megtaláltam a páromat. Amikor először beszélgettem leendő férjemmel, máris éreztem, hogy Ő lesz a társam, aki egyben a hitvestársam is lett. Világossá vált, hogy bár nem vettem észre, Isten sosem hagyott magamra. Az Ő támasza, segítsége elengedhetetlen lett számomra.

Hitem megélésében és erősítésében segített a közvetlen példa, melyet személyesen

tapasztaltam férjem mély és természetes meggyőződésén. Szintén hatott rám – és mind a mai napig hat – férjem szüleinek hite. Példaértékű számomra az az erő és alázat, amellyel a romániai diktatúra megpróbáltatásait, a családtól való két éves elszakadást túléltek, hitüket, magyarságukat megtartották.

Mivel a Nagyerdő körzetében lakunk, nem is volt kérdéses, hogy ide, a Nagyerdei Gyülekezetbe kezdtünk járni.

Bibliaismereti hiányosságaimat szerettem volna pótolni, így a Lajos bácsi által vezetett Bibliaiskolát kezdtem látogatni, ezt követően konfirmáltam.

A Kismamakörön egy-egy beszélgetés jó gondolatébresztő volt számomra, útravalót adott egy-egy hétre. Jól éreztem magam, közös sorsú anyukákat ismertem meg, de hiányzott nekem és a férjemnek, hogy aktív, szerves részei legyünk a gyülekezetnek.

Ebben hozott változást a három évvel ezelőtti első gyülekezeti táborunk, ahová gyermekeinkkel együtt mentünk. Itt lelki társakat, hitbéli testvéreket kaptunk, s ez sokat jelent nekem a mindennapok megélésében. Már egy-egy pillantás, mondat bátorítást ad, és az érzést, hogy összetartozunk. Remélem, én is tudok ugyanígy segítséget, esetleg támaszt nyújtani másoknak.

Hálás vagyok Istennek, hogy lelki otthonra találtam ebben a közösségben, igyekszem szolgáló tagja lenni.

Boldog vagyok, hogy gyermekeim is vasárnapról-vasárnapra itt cseperednek kis barátaikkal együtt, Isten terve szerint. Csodálom tiszta gyermeki hitüket, mely sokszor nekem is biztatást ad.

Nem vagy egyedül!

Az útnak nincs vége, van teendőm, a hit nemes harcát nap mint nap megharcolni, aggodásaim terhét átadni és Reá bízni magam, a napi rohanásban elcsendesedni... Ézsaiás prófétánál (48,17) olvassuk: „Én az Úr vagyok, a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetek, amelyen járnod kell”.

Hadd zárjam a bizonyágtételt az egyik kedvenc énekemmel (462 dicséret):

Csak vezess Uram végig és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem,
Mert nélküled az én erőm oly kevés,
De hol Te jársz előttem, nincs rettegés.

Az Ifis zenekar szolgált

Minden követésnek ára van

Október 4-én, a fél 11-es istentiszteleten igeolvasással **Guti Boglárka**, imádsággal **Gutiné Matos Bea** szolgált. **Lelki útkereséséről, megtéréséről Pál Endre** beszélt. **A Luk 9,23-27 alapján Püski Lajos** hirdette az igét.

Kedves Barátaim!

Mi a gyakran hallható mondat a piacon? „Ez mennyibe kerül? Annak mi az ára?” Gondolkozol, mérlegelsz, hogy annyiért megéri-e az neked. Napjainkban, a régi emberek lehetőségeihez viszonyítva, túl sok mindent láthatunk a világ csábító kínálatából. Mindez viszont gyakran egészségtelen sóvárgást kelthet az emberben. Ezek a vágyaink irigységet, egészségtelen hajszát válthatnak ki belőlünk, hogy megszerezzük a mulandó világ sokféle ragyogását. A nagy rohanásban és hajszában gyakran elfelejtjük, hogy mindent el fogunk veszíteni, itt fogunk hagyni. Hogyan nyerhetjük meg az életet? Önmagunk figyelmeztetésére is kell mondanunk az ősi igazságot: **Minden hitnek, követésnek „ára” van!**

Folyamatosan döntések előtt állunk! Kiért, esetleg miért érdemes más, mulandó dolgokról lemondanunk? Először életünk gazdájáról, majd irányáról döntsünk. Aki csak önmagának él, az el fogja veszíteni az életet. Amilyen irányba menő vonatra szállunk, oda fogunk érkezni! Menet közben lehet, hogy némelyeknél rendesebbek leszünk, de az, hogy hova érkezünk, mégis az iránytól függ. Már 2600 éve, Jeremiás próféta kortársairól is azt mondta az Úr, hogy: „Hitványaságok után jártak, és maguk is hitványakká lettek.” (Jer 2,5) Életünk iránya szerint szoktunk dönteni a részletekről is.

Kiért érdemes áldozatot hozni? Csak egy árat érdemes megadnunk, megfizetnünk. Krisztusért érdemes lemondani minden más, értéknek látszó dologról, eszméről. Azért őrte, mert a testté lett isteni szeretet a legnagyobb kincs. Krisztus követéséért érdemes megtagadnunk önmagunk istenítését és korábbi bálványainkat. Csak Krisztust követve érdemes felvennünk a keresztünket. Ne feledd el, hogy minden hitnek, követésnek ára, terhe, keresztye van. Krisztus által nyerhető meg az igazi élet, már földi évtizedeinkben és örök teljességében.

Kövesd Krisztust, vagyis add oda neki magad – mert ez az ára –, és akkor mindent megnyerhetsz!
Ámen!

Igeolvasással Gutiné Matos Bea szolgált imádsággal

Pál Endre vagyok, 1973-ban születtem Miskolcon, és onnan 25 km-re, egy kis faluban nevelkedtem fel. Második, késői gyerekként kerültem a családba. Katolikus gyökereink miatt édesanyám, édesapám és a nővérem is gyerekként bérmlákozott. Én viszont kimaradtam ebből. Vasárnapként soha nem jártunk templomba. Ez az akkori, pártállami korszaknak volt a következménye. Legalábbis ezt a magyarázatot kaptam. Három, rendszeresen visszatérő nevezetes alkalom volt, amikor eljutottam a templomba: esküvő, temetés és a karácsony éjféli szentmise. Ez évente összesen 3-4 alkalom volt. A látvány elkápráztatott. Mindig is rácsodálkoztam a mesteri kéz által festett, gazdagon díszített freskók művészi ábrázolásaira. Sajnos Jézusnak nem volt jó élete, csak a szenvedés jutott ki neki – legalábbis tizenévesként ezt a következtetést vontam le a képek láttán. Emiatt nem igazán akartam ezzel a témával sokat foglalkozni.

Az ábrázolásra visszatérve: csodálkoztam, amikor sok évvel később, egy református templomba betérve, egyetlen képet sem láttam. Se egy piros mécses, se egy festmény a falon, se egy Mária-szobor.

Isten útjai kifürkészhetetlenek

Gondoltam magamban, ez egy egészen más világ. Persze, később megértettem, hogy ez miért van így. Közelebb éreztem magamhoz ezt a felfogást.

Hittel kapcsolatos nagyszülői behatásom nem nagyon volt. Talán anyai nagymamánál láttam ezzel kapcsolatos tárgyakat. Mindig is furcsa volt számomra egy-egy alkalmon (ami jobbára temetés volt). Hallani az asszonyok, szerintem, szomorú éneklését. Ezt inkább negatív hatásként éltem meg az Isten és az ember kapcsolatában. Emiatt nem is igazán érdekelte ez a dolog.

Az iskolai nevelésben is az evolúción volt a lényeg. A teremtés ismeretlen fogalom volt számomra. Szüleimtől mindent megkaptam, amit lehetett. Tisztességgel neveltek fel.

Sajnos a kapcsolatuk nem jól alakult. Édesapám cinikussága és brutalitása kihatott mindenkire. Édesanyám talán emiatt fordult az italhoz. Hogy mikor és hogyan is kezdődött, vagy mi volt hamarabb, már nem is tudom. Talán nem is akartam tudni. Tinédzser korszakomra lázadó lettem, mint mindenki.

Azóta már szüleimet elveszítettem. Furcsa volt kimondani, hogy árva lettem. Bár már volt saját családom, akkor is ez egy nagyon irreális érzés volt. Szokták mondani, hogy igazán akkor tudjuk meg, hogy mink volt, amikor már elveszítettük. Sajnos a hétköznapi rohanás ezt mindig el akarja velünk feledtetni. Érdemes elgondolkozni mindnyájunknak, hogy milyen áldások vannak életünkben. Tudnunk kell értékelni addig, ameddig lehet.

Visszatérve a lázadásra: elköltöztem otthonról, először anyai nagymamámhoz,

később pedig az időközben megházasodott nővéremhez. A lényeg volt, hogy messze legyek szüleimtől. 15 évesen egy balesetben veszítettem el a legjobb barátomat, ami felfoghatatlan és megmagyarázhatatlan volt számomra.

Ekkor kezdtem keresni valamit. Pontosan nem tudtam, de úgy gondoltam, kell értelmének lennie ennek a világnak. Bekerültem egy csapatba, ahol jól éreztem magam, ahol foglalkoztak velem, ahol közösségre találtam. Együtt jártunk rendezvényekre, együtt utaztunk, szórakoztunk. Itt kaptam választ először egyik legnagyobb kérdésemre: ki Isten? Válaszul azt kaptam, Isten a SZERETET. Ezen megdöbbsentem. Nem nagyon tudtam először feldolgozni a dolgot. De idővel megértettem.

A szeretet nem fogy el sosem,
A szeretet átvisz az életen.
Mindent elhisz és remél,
A szeretet mindennél többet ér.

Senki nem tud úgy szeretni, ahogy az Úr szeret.

Ha elhagyna mindenki, Ő megmarad neked.

Mert nem tud nem szeretni, hiszen Ő a szeretet,
mindent elhordoz, s ha kell, sok vétket elfedez. *(Pintér Béla)*

Így töltöttem el pár évet a Hit Gyülekezetben. Akkor tetszett, de egyben félelmetes is volt egy kicsit, hogy fizikai élmények is értek egy-egy rendezvényen.

Később jött a katonaság és a világ egyéb dolgai, valamint egy kis meg nem értés, amelyek együttesen eltávolítottak attól a világtól.

Később, világi környezetben megismer-tem feleségemet, Ágit. Ő református gyökerekkel rendelkezett. 1996-ban volt a házasságkötésünk a miskolci Avasi református templomban. Elkezdtünk együtt egy református közösségbe járni.

1998 nyarán, első gyermekünk érkezésekor költöztünk Debrecenbe. Endit már itt, a Bolyai utcán kereszteltettük meg. Második fiúnk 2001-ben született. Bár Endi sem volt könnyű eset, de Andor nem úgy kezdett el fejlődni, ahogy kellett volna. Az orvosok megállapították, hogy gond lesz. De ott volt a remény és a hit. Kemény munkával és imával sikerült elérni a csodát.

Fontosnak tartottuk az irányt, ezért mindkét fiúnkat a Fűvészkert utcai Kisrefibe, a Református Kollégium Általános Iskolájába írtattuk be. Azóta már akkorára nőttek, hogy dőczys diákok lettek. Többet tudnak Istenről, mint én. Sokszor ők tanítanak engem.

2007, Pécs: a munkám miatt leköltöztünk az ország túlsó végére. Sikerült ott is egy jó gyülekezetet találnunk. Kellemes emlékekkel gondolok vissza az ottani közösségre, rendezvényekre, kirándulásokra. Egy év után visszatértünk Debrecenbe. 2009-ben a feleségemmel elvégeztük a Bibliaiskolát, ahol tudásanyagom bővült, sok mindenre fény derült. Konfirmálásunk követte ezt. Azóta gyermekeink is konfirmáltak itt.

2013: Egy nagy törés jött életünkbe. Mindketten elvesztettük munkánkat. Fél évig őrlődtünk a kilátástalanságban. Kemény próba volt! Visszatekintve, nem is tudom, hogy éltem túl azokat a napokat. Egy valakire azért itt is számíthattunk...

Ma a Debreceni Református Kollégium Nagykönyvtárában dolgozom. Nem is értem, hogyan kerültem oda... Ja, de tudom!... aki vállain hordozott.

Van még egy rövidke kis történetem. 15 évig dolgoztam egy nagy cégnél. Mindig is az volt a vágyam, hogy a főnökömet el tudjam hozni ebbe a gyülekezetbe. Ez mostanra sikerült, igaz, másképpen, mint gondoltam. Ugyanis új munkahelyem vezetője a gyülekezetünk régi tagja. Mindez az után derült ki, hogy munkát kaptam a Kollégiumban.

Ugye, Isten útjai kifürkészhetetlenek.

Emlékeztető önmagamnak

Isten megszólító szeretete válaszdokra vár. Jelöld be magadnak amiben már döntöttél!

A következő döntéseket hoztam:

- ☐ Felülvizsgálom eddigi életfelfogásomat, értékrendemet.
- ☐ Elhatároztam, hogy változtatok életemen.
- ☐ Érdekel a Szentírás, ezért részt veszek a Bibliaiskola előadásain.
- ☐ Isten segítségét kérve elmondtam a lapon lévő imádságot.
- ☐ Lelki fejlődésemhez címemet megadva kérem a lelkipásztorok segítségét.
- ☐ Másoknak is beszélek a mai napról, döntéseimről.

Segítsen Isten ezek megvalósításában!

„Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit.” (Zsolt 25,10)

Hírek

- ♦ *November 21-én* lesz **Szilágyi Sándor** (SziSa), volt segédlelkészünk **beiktató istentisztelete** Tiszabercelen.
- ♦ *November 22-én* a fél 11-es istentiszteleten **ifisek szolgálnak.**
- ♦ **Családi istentisztelet** lesz a hittanosok és családjuk számára *november 29-én* 15 órától.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a *Szivárvány* is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

E-mail: **refnagyerdo@gmail.com**

Kórházlelkészek:

Kenézy Kórház – 511-777/1943

Klinika – 319-057

Európa Rádió – 94,4 MHz

Imádságaim

Egy-egy igehirdetésre az alábbi imádságokkal válaszolhattunk. Ha tudsz vele azonosulni, ezt te is megteheted.

1. Elveszítve megnyerheted

Mindenható Istenem köszönöm, hogy ma személyesen megszólítottál.

Most ismertem fel, hogy életem megmenetése érdekében tett saját erőfeszítéseim kevésnek bizonyultak.

Segíts, hogy míg van lehetőségem, addig döntsek Krisztus mellett. Ámen!

2. Isten országa polgáraként

Hálát adok Istenem, hogy békességre vágyakozó életemet megkerested.

Naponkénti döntéseimben eddig már nagy

árat fizettem mulandó céljaim elérése érdekében.

Most elhagyom bálványaimat és hozzád térek, szívembe fogadom szavadat, és kérek végy lakozást bennem és otthonomban. Segíts örvendező új életre! Ámen!

3. Minden követésnek ára van

Istenem eddig e világ szokásaihoz, divataihoz igazodva kerestem boldogságomat. Légy gazdája életemnek, tisztogasd meg gondolataimat, formáld át értékrendemet, hogy újjászületett étellel Téged dicsőítselek.

Hálát adok Istenem, hogy bálványaimat elhagyva országod polgárává fogadsz engem is. Ámen!

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

23. évfolyam 11. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 600 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu